

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

Daltabaix del pont

Ja sé que es fa amb molt bona intenció, fins i tot entenc els motius, però ho trobo ridícul. No porta enlloc i és de pati

d'escola. Tu fas una cosa, doncs jo, la contrària, per fotre au! Em refereixo al gest que ha fet la plataforma i iniciativa ciutadana *Pirineus con ellos*, que convida els murcians que hagin estat víctimes de la repressió i violència policial per les seves protestes contra el mur de l'AVE a Múrcia a passar uns dies al Pirineu català. La iniciativa neix com a reacció i resposta a l'oferiment d'estades i activitats gratuïtes que una cadena hotelera de Múrcia ha fet als policies i guàrdies civils desplaçats a Catalunya amb motiu del referèndum de l'1 d'octubre. Per premiar l'"a por ellos". Els impulsors de la idea diuen que busquen donar una resposta en positiu com a poble solidari també amb Espanya, que no busca l'enfrontament ni el rancor, sinó simplement "lluitar pels nostres drets com a poble". D'acord. Molt lloable. Crec, però, que

No seguim el seu joc perquè l'únic que aconseguen és fer-nos fer seguidisme d'una actitud engegada per bona part dels aparells de l'Estat

ens posem en una dinàmica d'acció-reacció que no porta enlloc i que ja hem demostrat, de sobres, el nostre tarannà lluitador, solidari, pacífic, obert i acollidor. Si realment volíem reconèixer i premiar aquestes persones que es van encarar a la policia per protestar per les obres del mur de l'AVE, pregunto: ¿per què no les obsequiàvem abans? Havíem d'esperar a actuar moguts pel recel a una iniciativa que és obscena per respondre amb una de si fa no fa semblant? No ens cal anar fent accions d'aquesta mena. No piquem l'ham i no seguim el seu joc perquè l'únic que aconseguen és fer-nos fer seguidisme d'una actitud engegada i beneïda per bona part dels aparells de l'Estat. Nosaltres som més originals. No caiguem de quatre grapes en la provocació que, al capdavant, és el que busquen des de l'altra banda. És allò que sempre ens deien a casa, apel·lant al seny, quan seguíem les passes d'un amic o veí que ens feia fer alguna malifeta: "Si ell es llança daltabaix d'un pont, tu també t'hi tiraràs?!" Doncs això, mantinguem-nos fermes.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Les dones i Simenon

De la cuina francesa, jo trio els estofats i rostits que elaborava la dona de Maigret. O aquesta "empanada lorenesa" (una *quiche lorraine*) que se li refreda a taula perquè aquest dissabte al vespre el comissari ha rebut a casa la visita inoportuna d'un home que li anuncia que està disposat a matar la pròpia esposa i el seu amant. Mentre atén la visita al saló, Maigret sent l'olor evanescent de l'empanada i observa desolat el televisor que per primer cop s'acaba de comprar: havia imaginat que després de sopar hi miraria un programa fumant la pipa mentre ella faria mitja.

Ja els vaig dir que per evadir-me de l'actualitat he tornat als llibres de La Cua de Palla. Passats trenta o quaranta anys, hi he tornat d'una altra manera. Com es diu la dona de Maigret? No té nom, si no és que Simenon no el desvela en algun dels llibres de la sèrie del comissari que no he llegit o que ara no recordo. La dona de Maigret cuina i fa mitja. Els diumenges es lleva molt d'hora per passar l'aspiradora abans que el marit no es desperti. El desperta amb un cafè calent. De vegades ell i ella sur-

“A la comissaria, Maigret no hi té secretària, i menys encara agent

ten a passejar o al cine. De vegades ella té una "intuïció" que ajuda Maigret a resoldre un cas. Una intuïció "femenina" elaborada a casa. I les altres dones que poblen les novel·les? N'hi ha que maten el marit perquè no s'ha comportat com un home. "Comportar-se com un home" vol dir servir-li comoditats i diners. A banda les cambres, les meques i algunes empresàries agressives i suspectes, què més fan les dones de Simenon? A la comissaria, Maigret no hi té secretària, i menys encara agent.

El paper subaltern de la dona abunda en les novel·les, parlant en general. Si són del segle XIX en avall, el lector

hi projecta la "comprensió" de l'època. Però és que amb Simenon parlem dels anys cinquanta i seixanta del segle XX. Hi ha televisió a les cases. Pels carrers circulen automòbils, no carros. És França, no l'Espanya de la Secció Femenina. Manuel de Pedrolo, director de La Cua de Palla, va confiar la traducció d'algunes novel·les de Simenon a Maria Aurèlia Capmany, pionera del feminisme a Catalunya. Les traduïa amb incomoditat? O és que llavors era obvi i normal el que ara ja no ho és, malgrat que algú encara qüestionari que una dona pugui ser presidenta de la Generalitat? Les novel·les de Maigret que tant m'havien agradat, i m'agraden, se'm fan anacròniques, cosa que en la remota lectura no m'havia passat. I això que, a casa, la mare treballava. Sembla més modern *Madame Bovary*.

Maigret és un policia comprensiu amb els delinqüents. El que més. Entra en un restaurant de menú seguint-ne un, i se li fa la boca aigua veient uns obrers que mengen salsitxes. A casa, la dona li serveix rostit. Li ordena sense dir res més: "demà, salsitxes."